

[Undervisningsministeren]

imellem, og der lægges op til et system, som skal blive overskueligt og gennemskueligt for de unge mennesker, der skal nyde godt af uddannelserne.

Fru Karen Højte Jensen havde en lang række bemærkninger, og den, der forbløffede mig mest af alle, var denne, som fru Karen Højte Jensen kom med, mens hun så lidt bister ned på mig: hvad skal det sige, at alle skal have ret til en uddannelse? Jeg synes, det var overordentlig forbløffende, at hun ligesom satte spørgsmålstegn ved, om det var rimeligt at have ret til uddannelse. Det, som ligger i beslutningsforslaget her, er, at samfundet skal være ansvarligt for, at der er uddannelses tilbud til alle de unge mennesker, der forlader skolen, sådan at de ikke mod deres vilje skal undlade at få en uddannelse, og det skal der være, fordi vi ved, hvordan det allerede i dagens samfund og endnu stærkere i fremtidens samfund bliver vanskeligere og vanskeligere for de uuddannede at klare sig. Det er dog, der bliver ramt både af strukturel arbejdsløshed og af konjunkturbestemt arbejdsløshed. Derfor må det være en opgave for samfundet at stille uddannelses tilbud til rådighed.

I øvrigt stillede fru Karen Højte Jensen mange spørgsmål, men jeg har en fornemmelse af, at det ikke gør forfærdelig megen gavn at besvare dem, fordi det givetvis vil blive mistolket på samme måde, som forslaget i øvrigt blev det i fru Karen Højte Jensens mund.

Fru Ebba Strange kunne tilslutte sig formålet med forslaget, og det takker jeg da for. Fru Ebba Strange rejste en række spørgsmål; bl. a. pegede hun på det store problem, som med et skidt udtryk hedder restgruppen, og sagde i den forbindelse, at korte kurser klarer ikke dette problem. Nej, det tror jeg heller ikke der er nogen der forestiller sig, men jeg tror, det er vigtigt for en del af denne restgruppe – og denne restgruppe er jo heller ikke noget entydigt begreb – at have indslusningskurser, som overhovedet kan motivere dem til at gå ind i det ordinære uddannelses-system.

Derudover tror jeg, vi skal være ærlige, at vi må sige, at der vil være en del af denne gruppe, der ikke vil være motiveret for et 3-årigt forløb. Sagt med andre ord: hvis vi kun vil give et uddannelses tilbud, der lyder på et 3-årigt tilbud eller ingenting, så svigter

vi denne gruppe. Her må vi altså have fantasi og medleven til at få nogle uddannelses tilbud, som kan imødekomme også denne gruppes behov.

Fru Ebba Strange rejste også spørgsmålet om efterskolerne. Jeg vil da godt benytte lejligheden til at sige, at jeg finder, at efterskolerne udfylder en overordentlig vigtig rolle. Jeg tror, jeg har haft lejlighed til at sige det før fra denne talerstol, men jeg gentager det gerne her i dag. De udfylder en rolle bl. a. ved at sætte en række af de elever i gang, som ikke har fået deres behov opfyldt gennem folkeskolen, som jo stadig væk er meget bogligt-teoretisk betonet, og jeg tror også fremover, at vi vil have megen god brug og behov for efterskolerne virksomhed.

Endelig berørte fru Ebba Strange praktikpladsproblemet og talte i øvrigt også om frafaldet. Jeg tror, det var en tredjedel – eller var det et større tal, der blev nævnt? – der faldt fra på grund af manglende praktikplads. Her vil jeg godt lige give nogle tal, som dækker skoleåret 1978–79, og jeg kan sige, at frafaldet på grund af praktikpladsproblemet på de tekniske skoler var 21 pct. og på HK-uddannelserne 8 pct.; det giver et gennemsnit på 11 pct. Jeg skal stadig medgive, at det er for stort et tal, så længe det baserer sig på et praktikpladsproblem, men det er dog et væsentlig lavere tal end det, fru Ebba Strange nævnte.

Så vil jeg godt generelt om praktikpladsproblemet sige, at jeg er enig med arbejdsmarkedets parter og med erhvervslivet, når de understreger vigtigheden af, at disse uddannelser tilrettelægges i et samarbejde med erhvervslivet og arbejdsmarkedets parter. Jeg er også enig i vigtigheden af kombinationen teori og praksis. Men så må jeg føje til, at hvis arbejdsmarkedets parter og erhvervslivet lægger vægt på dette og mener noget som helst med det, de siger, har de også et ansvar for at stille praktikpladser til rådighed for denne opgave. Hvis de mener, at vi ikke kan uddanne tilstrækkelig højt kvalificeret faglig arbejdskraft, uden at der er et praktisk element i det, er der kun én gruppe, der kan løse denne opgave, og det er erhvervslivet, som må stille disse uddannelsespladser til rådighed, og jeg har en fornemmelse af, at der er ved at være større lydhørhed over for denne problemstilling i erhvervslivet. Jeg mener også, det er overordentlig nødvendigt, at